

LBRIS

We know
books

MARK TWAIN

**AVENTURILE
LUI
TOM SAWYER**

Editura ASTRO

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TWAIN, MARK**

Aventurile lui Tom Sawyer / adaptare după Mark Twain de Andreea Șerbănescu. - Ed. a 2-a. - București : Astro, 2015

ISBN 978-606-8148-76-2

I. Șerbănescu, Andreea (adapt.)

821.111(73)-93-31(0.046.6)=135.1=111

Editura ASTRO

Str. Iacob Negruzzi, nr. 37A,
Sector 1, București
Tel. / Fax: 021 223 04 51

Comenzi la:

www.cartea-mea.ro

www.cartescolara.ro

www.depozit-de-carti.ro

www.pro-librarie.ro

© Toate drepturile asupra ediției de față sunt rezervate
exclusiv Editurii Astro.

— Tom!

Nici un răspuns.

— Tom!

Nici un răspuns.

— Dar ce-i cu băiatul ăsta? Unde să fie oare?...
Tom, n-auzi?

Bătrâna își trase ochelarii pe nas și privi pe deasupra lor prin odaie, apoi îi ridică și privi pe sub ei. Rareori se uita prin sticla lor la un gândăcel de băiețel ca Tom. Erau ochelarii ei de zile mari, la care ținea ca la ochii din cap și pe care îi purta așa, ca pe o bijuterie, căci la fel de bine ar fi putut să vadă și fără ei.

Rămase pe loc o clipă, calmă dar mirată, apoi strigă destul de tare ca s-o poată auzi toți pereții:

— Ei las' că că pun eu mâna pe tine și-o să vezi ce...

Dar n-apucă să termine ce avea de spus, că și începu a izbi cu măturoidul pe sub pat, încât abia mai putea respira. Sub pat, însă, nimic; doar pisica miorlăind o zbughi speriată afară.

Sfârșită de oboseală, bătrâna zise:

— Dumnezeuule mare, de când sunt n-am mai văzut un băiat ca ăsta!

Îndreptându-se apoi din șale, o luă spre ușa deschisă și rămase în prag, căutând cu privirea de-a lungul tufelor de roșii de lângă gard și a bălăriilor din grădină. Dar Tom, nicăieri. Pierzându-și răbdarea, începu să strige cât putu de tare:

— To-o-om!

Deodată auzi un zgomot ce venea din spatele ei. Se întoarse și-l văzu pe Tom încercând să se strecoare pe lângă ea.

— Ia te uită! Aici erai? Cum de nu m-am gândit la
cămară? Ce făceai acolo?

— Nimic!

— Cum nimic? Uite ce-i pe mâinile tale, uite ce ai
la gură! Cu ce te-ai murdărit în halul ăsta?

— Nu știu, mătușă.

— Las că știu eu; cu dulceață. De câte ori ți-am
spus să nu mai umbli la dulceață, ai? Îți vin eu acum de
hac, împielitătule! Ia dă nuiaua încoace!

Nuiaua începu să se miște prin aer, semn că nu mai
era vorba de nici o glumă.

— Doamne, mătușă, ia te uită ce-ai în spate!

Bătrâna, strângându-și fustele, se răsuci să poată ve-
dea ce e în spatele ei și fără să-și dea seama, dădu
drumul băiatului. Într-o clipă acesta o luă la fugă, căță-
rându-se pe gardul înalt de uluci dispărând în spatele lui.
Mătușa Polly rămase o clipă locului, zăpăcită, apoi râse
cu blândețe.

— Bată-te norocul să te bată! Of! Că nu mai mă în-
văț minte odată! De câte ori nu m-a dus de nas copilul
ăsta și uite că tot mai mă las păcălită. Ce ți-e și cu bătrâ-
nii! Vorba ceea: nu mai înveți cal bătrân în buiestru. Dar
tot timpul scornește un șiretlic nou, împielitătul! Și-a-
tunci, cum să știu, biata de mine, la ce să m-aștept de
fiecare dată? Dar parcă le caută special de reușește să mă
facă să-mi sară țandăra. Și mai știe șmecherul că, dacă
îmi dă o clipă de răgaz sau mă face să râd, s-a dus
supărarea și nu-l mai pot bate. Dar cred că nu mă port cu
el cum trebuie. Bătaia e ruptă din rai. Dacă nu-i altoiești
vreo două cu nuiaua, nu faci nimic, ăsta-i adevărul-ade-
vărat. Multe o să mai avem de tras și unul și altul, dacă-l
las de capul lui. Parc-a intrat dracu-n el, Doamne iartă-mă!
Da, ce să fac, e băiatul răposatei mele surori, Dumnezeuu
s-o ierte, nu mă lasă inima să-l bat. De câte ori îl iert, îmi
pare rău, și de câte ori dau în el, mi se rupe inima. Bine

spune Sfânta Scriptură: omul născut din femeie are viața
scurtă și plină de griji; vezi bine că așa-i. Acum o să
chiulească de la școală și se va juca toată după-masa și
vreau nu vreau, o să fiu nevoită să-l pun la treabă mâine,
drept pedeapsă. Greu îmi vine să-l pun să lucreze
duminica, când ceilalți copii se joacă, dar ce pot face?
Fuge de treabă ca dracu de tămâie, n-am însă încotro,
trebuie să mă și ajute, că doar eu îi vreau binele.

Într-adevăr, Tom trase chiulul întreaga după amiază,
distrându-se de minune. Se întoarse acasă înainte de cină
ca să-l ajute pe Jim, micul servitor negru, să taie lemne
pentru a doua zi și să facă surcele – la timp ca să-i
povestească lui Jim năzbâtiile lui, în vreme ce Jim făcea
mai toată treaba. Fratele mai mic al lui Tom – de fapt
frate-său vitreg – Sid, își terminase partea lui de muncă,
adunatul surcelilor. Sid era un băiat cuminte, ascultător,
nu făcea nebunii ca alți copii.

În timp ce Tom lua masa de seară și fura zahăr ori
de câte ori avea prilejul, mătușa Polly îi punea fel de fel
de întrebări meșteșugite, doar-doar l-o face să se dea de
gol cu ceva. Ca multe ființe nevinovate, ea se credea
vicleană nevoie mare, înzestrată cu talentul de a pătrunde
în taina lucrurilor ascunse, de nepătruns; îi plăcea să
creadă că urzelile ei erau extraordinare șiretlicuri. Așa că
începu.

— Tom, a fost cam cald azi la școală, nu-i așa?
întrebă ea.

— Da, tușă.

— Cald rău, nu?

— Da, tușică.

— Și nu ți-a venit să te duci la scăldat?

Tom tresări; o bănuială neplăcută îi încolți în suflet.
Privi atent chipul mătușii, apoi răspunse:

— Nu, nu... adică nu prea...

Bătrânica întinse mâna și-i pipăi cămașa.

— Ei, dar parcă acum nu ți-e prea cald.

O flata faptul că-i găsisse cămașă uscată, fără să știe nimeni ce avea ea de gând. Dar Tom o cunoștea bine și, ghicindu-i gândul, răspunse:

— Unii dintre noi ne-am pus capul sub cișmea, uite, al meu e ud și-acum.

Pentru o clipă mătușii Polly îi fu ciudă că trecuse cu vederea o dovadă atât de grăitoare și că pierduse prilejul de a-și arăta istețimea. Dar numaidecât îi veni o idee:

— Tom, când ți-ai pus capul la cișmea, sper că nu ți-ai desfăcut gulerul de la cămașă, acolo unde-l cususem eu? Ia descheie-te la haină, să văd!

De pe fața lui Tom pieri orice urmă de îngrijorare, își descheie liniștit haina.

Gulerul cămășii era bine prins la lotul lui.

— Bine... Hai, du-te și vezi-ți de treabă! Am vrut și eu să știu dacă n-ai tras cumva chiulul de la școală ca să te duci la scăldat! De data asta, hai, treacă de la mine. Te pomenești, vorba aia, că oi fi vreo brânză bună în burduf de câine! Oi fi mai bun decât pari. Dar voi fi cu ochii pe tine! Acum ai scăpat...

Nu era mătușa prea bucuroasă ca a dat greș cu agerimea ei, însă era fericită să știe că Tom e pe drumul cel bun și că părea s-o fi ascultat măcar o dată. Dar Sid interveni:

— Dacă nu mă-nșel – zise – i-ai cusut gulerul cu ață albă... și uite, asta-i neagră.

— Vai! Sigur că l-am cusut cu ață albă!... Tom!!

Dar Tom nu mai zăbovi să aștepte urmările, că o și zbughi pe ușă afară, strigând:

— Sid, nu voi rămâne dator la tine, ai grijă!...

Când simți că nu mai este în pericol, ridică reverul hainei, unde erau înfipte două ace mari de cusut, înfășurate unul cu ață albă și altul cu ață neagră, apoi își spuse: „De nu era Sid, n-ar fi băgat mătușa de seamă, fir-ar să

fie! Ba coase cu alb, ba coase cu negru! Să se hotărăscă odată! Ori cu negru, ori cu alb! Ca să știu și eu! Și Sid asta... o să vadă el de la mine...”

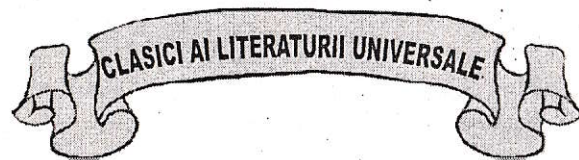
Tom nu ar fi putut să fie dat ca exemplu celorlalți băieți din târg. Cunoștea el un băiat „model”, dar nu putea să-l înghită.

Nu trecură însă nici două minute și uită de toate problemele, nu că ele ar fi fost așa importante pentru el... acum avea o nouă și arzătoare preocupare, care-l făcea să uite de tot. De data asta era vorba de un fluierat nou, care-i plăcea mult și pe care-l învățase de la un negru. Își dorea cu ardoare să-l încerce în voie. Fluieratul ăsta semăna cu al păsărilor; era un fel de tril curgător, obținut prin atingerea cerului gurii cu limba, la intervale scurte, în mijlocul unei melodii. Repetându-l cu sârguință, Tom reuși să-i prindă secretul și iată-l acum mergând alene pe stradă, fluierând plin de satisfacție. Starea lui sufletească era foarte asemănătoare cu aceea a unui astronom care descoperă o planetă nouă, dar cred că băiatul simțea o bucurie cu mult mai mare decât ar fi simțit astronomul.

Nu se întunecase încă. Era vară, iar după-amiaza se prelungea. Deodată Tom se opri din fluierat. Îi apărură în față un străin, un băiat puțintel mai mare ca el. Un nou venit, fie că era băiat sau fată, stârnea curiozitate, dar și revoltă în micul oraș sărăcăcios St. Petersburg. Băiatul acesta era bine și frumos îmbrăcat într-o zi de lucru, ceea ce era foarte ciudat! Era nemaipomenit! Uimitor! Purta o pălăriuță elegantă, o haină din postav albastru, încheiată până-n gât, nou-nouță și curată, ca scoasă din cutie, pantalonii la fel. Avea și ghetе în picioare, deși nu era decât vineri; cravată la gât – o panglică colorată, de toată frumusețea – și un aer de orășean, care pe Tom îl enerva. Și cu cât îl privea mai mult, cu atât era mai scârbit de

LBRIS

We know
books

MARK TWAIN

**AVENTURILE
LUI
HUCKLEBERRY FINN**

Editura ASTRO

Cuprins

CAPITOLUL I	
Se încearcă civilizarea lui Huck – Miss Watson – Întâlnirea cu Tom Sawyer.....	3
CAPITOLUL II	
Plecarea pe furiș de acasă – Banda lui Tom Sawyer – Planuri de viitor.....	7
CAPITOLUL III	
Chelfâneala d-rei Watson – Rugăciunile – Invențiile lui Tom.....	14
CAPITOLUL IV	
Obişnuința cu școala – Fuga la judecător – Ghemotocul de păr.....	19
CAPITOLUL V	
Tatăl lui Huck – Mărinimia și dezamăgirea judecătorului.....	24
CAPITOLUL VI	
Tatăl lui Huck merge după bani la judecător – Huck vrea să fugă în lume – Planuri de evadare în miez de noapte.....	29
CAPITOLUL VII	
Pânda – Huck închis în colibă – Fuga și înscenarea unei tâlhării și a unei crime – Liniștea nopții.....	36
CAPITOLUL VIII	
Somnul din pădure – Explorarea insulei – Semne de neliniște – Apariția lui Jim – Superstiții.....	44

CAPITOLUL IX	
Ascunzătoarea din peșteră – Casa de pe plută.....	57
CAPITOLUL X	
Găsirea bănuțului de argint – Jim este mușcat de șarpe – Huck se deghează în față.....	62
CAPITOLUL XI	
Femeia din casă – Suspiciunile femeii – Huck este descoperit că este travestit – Întoarcerea la Jim.....	66
CAPITOLUL XII	
Cu pluta încet pe apă – Ceva de împrumut – Epava găsită – Tâlharii de pe epavă – Jim și Huck rămân fără plută.....	75
CAPITOLUL XIII	
Fuga de pe epavă cu barca tâlharilor – Paznicul bacului – Scufundarea epavei – Un somn bun cu conștiința împăcată.....	82
CAPITOLUL XIV	
Huck și Jim stau de vorbă pe iarbă – Discuții despre regi – Limba franceză.....	87
CAPITOLUL XV	
Pierderea plutei – Ceața – Reîntâlnirea – Glume.....	92
CAPITOLUL XVI	
În căutarea orașului Cairo – Păcălelile lui Huck – Jim și Huck trec pe lângă Cairo fără să știe – Drumul de întoarcere.....	99
CAPITOLUL XVII	
Huck dă de o casă primitoare și prinde drag de membri ei – Tablourile de pe pereți – Versuri.....	108

CAPITOLUL XVIII	
Bătrânul Grangerford – Familii nobile – Dușmăni – Lupte crâncene – Reîntâlnirea cu Jim și pluta lor – Din nou la drum cu pluta.....	118
CAPITOLUL XIX	
Zile frumoase și liniștite – Încă doi oameni pe plută – Ducele și regele, doi mincinoși.....	132
CAPITOLUL XX	
Povestea lui Huck – Planuri pentru a pluti ziua – Piratul de la întrunirea religioasă și tipograful poet.....	141
CAPITOLUL XXI	
Repetiții pe plută – Sărman și sărac târgușor – Răzvrătirea bătrânului Boggs și uciderea lui.....	151
CAPITOLUL XXII	
În curte la Sherburn – Grozav circ! – Bețivul deghețat – Eșec la reprezentația ducelui.....	162
CAPITOLUL XXIII	
Spectacolul caraghios dat de duce și rege – Fuga din târg – Jim e chinuit de dorul de familie.....	167
CAPITOLUL XXIV	
Jim costumat – Un pasager nou, informații utile – Alte scene ale regelui și ducelui.....	173
CAPITOLUL XXV	
Bineveniți în familia îndoliată – Moștenirea – Doctorul Robinson – Gest mărinimos, dar greșit.....	180
CAPITOLUL XXVI	
În casa celor trei fete – Huck și Buză de iepure – Ascunzătoarea – Huck ia banii.....	187

CAPITOLUL XXVII

Înmormântarea – Sacul cu bani ascuns de Huck în sicriu – Vânzarea negrilor – Regele și ducele descoperă lipsa sacului cu bani.....195

CAPITOLUL XXVIII

Mary Jane află taina celor doi ticăloși – Biletelul – Gâlci – Licitația.....201

CAPITOLUL XXIX

Alți frați ai d-nului Peter Wilks – Probe – Ancheta – Dezgroparea cadavrului – Huck reușește să fugă.....209

CAPITOLUL XXX

Întoarcerea pe plută a regelui și a ducelui – Cearta – Beția.....218

CAPITOLUL XXXI

Șușoteli între duce și rege – Jim este vândut de către rege – Huck rămâne singur – Informații despre locul unde se află Jim.....222

CAPITOLUL XXXII

Ferma lui Phelps – Huck este luat drept Tom Sawyer – Situație dificilă pentru Huck.....229

CAPITOLUL XXXIII

Întâlnirea cu Tom – Tom se dă drept Sid – Regele și ducele tăvăliți în smoală.....236

CAPITOLUL XXXIV

Negrul și farfuria cu mâncare – Planuri pentru salvarea lui Jim – Strigoii – Întâlnirea cu Jim.....243

CAPITOLUL XXXV

Treabă prea ușoară! – Planuri bine puse la punct –

Furt sau împrumut? – Bricege pentru tunel.....249

CAPITOLUL XXXVI

Tunelul e gata – Lucruri pentru Jim – Dulăii.....256

CAPITOLUL XXXVII

Dispar și apar linguri și cearșafuri – Plăcinta fermecată – Jim, prizonier ascultător.....262

CAPITOLUL XXXVIII

Blazonul – Animale pentru temniță – Jim nu vrea glorie.....269

CAPITOLUL XXXIX

Orătăniile din casa lui Jim – Scrisori.....276

CAPITOLUL XL

Zi frumoasă la pescuit – Cu puștile pe urmele tâlharilor – Evadarea – Tom este rănit – După doctor.....282

CAPITOLUL XLI

Doctorul – Unchiul Silas – Vorbă multă – Neliniștea mătușii.....289

CAPITOLUL XLII

Tom este împușcat în picior – Doctorul vorbește frumos despre Jim – Tom povestește tot – Sosește și mătușa Polly.....296

Ultimele rânduri.....305

Editor: George Huzum

Adaptare după Mark Twain: Andreea Șerbănescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TWAIN, MARK

Aventurile lui Huckleberry Finn / adaptare după Mark
Twain de Andreea Șerbănescu. - Ed. a 2-a. - București :
Astro, 2015

ISBN 978-606-8148-81-6

I. Șerbănescu, Andreea (adapt.)

821.111(73)-93-31=135.1

Editura ASTRO

Str. Iacob Negruzzi, nr. 37A,
Sector 1, București
Tel. / Fax: 021 223 04 51

Comenzi la:

www.cartea-mea.ro
www.cartescolara.ro
www.depozit-de-carti.ro
www.pro-librarie.ro

© Toate drepturile asupra ediției de față sunt rezervate
exclusiv Editurii Astro.

CAPITOLUL I

**Se încearcă civilizarea lui Huck – Miss Watson –
Întâlnirea cu Tom Sawyer**

Nu știu dacă mă cunoașteți, însă dacă ați citit cartea „Aventurile lui Tom Sawyer”, sigur știți cine sunt. Cartea a fost scrisă de un anume Mark Twain, iar cele povestite în ea sunt cât se poate de adevărate. E posibil să mai fi înflorit el pe ici, pe colo, dar totul este real. Cui nu i se întâmplă să mintă câteodată? Poate doar mătușii Polly, văduvei Douglas sau, poate lui Mary. Le știți... sunt pesonaje din cartea despre prietenul meu, Tom Sawyer; și vă mai spun o dată: deși observați unele exagerări, cartea spunea adevărul adevărat.

La sfârșitul acestei cărți, Tom și cu mine am găsit banii ascunși de tâlhari în peșteră și ne-am îmbogățit. Ne-am ales fiecare cu câte șase mii de dolari de aur. O grămadă de bani... Judecătorul Thatcher i-a luat și i-a depus cu dobândă, câte un dolar pe zi, și asta întreg anul, deci o mulțime de bani, cu care nu mai știai ce să faci. Văduva Douglas m-a înfiat, dorind să facă din mine un om civilizat. Dar cu mine e tare greu să faci acest lucru; văduva era îngrozitor de tipică și de strictă în tot ceea ce făcea, iar eu n-am putut răbda, așa că am tăiat-o. Mi-am pus zdrențele alea vechi și m-am mutat în butoiul meu drag, unde m-am simțit din nou un om fericit și liber. Însă n-a durat mult, căci Tom Sawyer m-a găsit și m-a anunțat că are de gând să pună pe roate o bandă de hoți, în care, dacă m-aș întoarce la văduvă și m-aș face băiat de treabă, aș putea intra și eu.

Idee mi-a plăcut, așa că m-am întors. Cum m-a văzut, văduva a început să plângă de mama focului, zicând că-s o

UPRIS | We know Books

biată oare rătăcită și câte și mai câte au fost la gura ei, ce-i drept fără nici o răutate. Apoi m-a pus din nou să mă îmbrac în hainele alea noi, în care m-apucau toate căldurile și în care nu mă puteam mișca. După care a început din nou calvarul. Când văduva suna clopoțelul pentru cină, trebuia să vin repede și, odată așezat la masă, n-aveam voie să încep să mănânc: trebuia să aștept până ce văduva, cu bărbia în piept, blagoslovea bucatele, cu toate că nu le lipsea nimic, atâta doar că fiecare fel era gătit în alt vas. Când le pui pe toate într-o strachină, e altceva: se amestecă între ele, se fac mai zemoase și ți-e mai mare dragul să le mănânci.

După cină, văduva își lua cartea și începea să-mi citească despre Moise și coșulețul lui de papură. La-nceput ardeam de curiozitate să știu ce-i cu el, dar când am aflat că Moise murise de mult, nu m-a mai interesat de el, pentru că, între noi fie vorba, n-am eu nici o treabă cu ăștia morți. Morții cu morții, vii cu vii...

Deseori mi-era tare poftă să mai trag și eu din pipă, așa că i-am cerut voie văduvei. Sub nici o formă nu mi-a permis! Cic-ar fi un obicei mitocănesc, de care ar trebui să mă descotorosesc. Dar eu nu înțeleg de ce unii oameni se apucă să ponegrească niște lucruri de care n-au habar! Și mă tot chinuia văduva cu Moise al ei, un om care nici măcar nu-i era rudă și care, fiind mort, nu mai putea fi de folos nimănui; în schimb, mă învinuia într-una de o treabă care, orice s-ar zice, tot e bună la ceva. Unde mai pui că și văduva trăgea tutun pe nas, dar dacă era vorba de ea... era permis.

De câteva zile venise la văduvă soră-sa, miss Watson, o fată bătrână, cu ochelari pe nas și cam uscată. Și nu zici că deodată se puse pe mine cu un abecedar, vreme de o oră, pân-a potolit-o văduva. Deja nu mai răbdam, simțeam că înnebunesc. Miss Watson nu înceta să mă bată la cap:

„Huckleberry, ia-ți picioarele de-acolo!”, „Huckleberry, nu mai sta cocoșat, stai drept!”. Și după un minut începea iar: „Huckleberry, nu mai căsca și nu te mai întinde așa. Când ai să înveți să te porți ca lumea?” Și tot așa. Apoi a început să-mi vorbească despre iad, i-am spus cinstit că mi-aș dori să fiu acolo. Asta a enervat-o, dar eu n-o spusesem cu răutate. Îmi doream să plec oriunde, numai să plec; doream o schimbare, de orice fel. Dar ea nu se mai oprea din urlete și zbierete. Mi-a spus că sunt un băiat foarte rău, că nu se cade să vorbesc așa, că ea n-ar fi spus niciodată una ca asta și că, în ceea ce-o privește, va face tot posibilul să ducă o viață decentă că să poată să ajungă în rai. Acum realizam că nu-mi doream să merg într-un loc unde urma s-o întâlnesc pe ea, dar nu i-am spus-o, ca să n-o întărât mai rău.

Miss Watson avea o mare plăcere să tot îmi vorbească despre rai. Și nu se mai oprea. În rai – zicea ea – oamenii se plimbă toată ziua și cântă la harfă. După părerea mea, nu era mare lucru, însă nu i-am spus nimic. Dar am întrebat-o dacă Tom Sawyer ar putea ajunge și el în rai. Firește, mi-a răspuns că nu! M-am bucurat nespun: nu de alta, dar nu voiam să mă despart vreodată de Tom.

Miss Watson a ținut-o cu raiul, m-a tot bătut la cap, pân-am simțit că obosesc. Curând au fost chemați în casă negrii și, după rugăciune, toată lumea s-a dus la culcare. M-am dus în odaia mea, cu un capăt de lumânare în mână; l-am pus pe masă, m-am așezat pe un scaun lângă fereastră și am încercat să mă gândesc la ceva vesel, dar degeaba. Mă simțeam singur, deprimat. Stelele străluceau pe cer și frunzișul copacilor fremăta jalnic. De departe se auzea țipătul unei bufnițe, bocind pesemne vreun mort. Apoi a început un câine să urle, semn că cineva urma să moară. Iar vântul îmi tot șoptea ceva la ureche dar, neînțelegând ce vrea să-mi spună, mă treceau fiori reci. Dinspre pădure

se auzi apoi zgomotul pe care-l stârnesc strigoii când vor să ne spună ce au pe suflet și nu se pot face înțeleși; negăsindu-și tihnă în mormânt, sunt nevoiți să cutreiere drumurile și să se tânguie noapte de noapte. Eram atât de înspăimântat, încât tare aș fi vrut să am pe cineva lângă mine. Un păianjen începu să mi se cațăre pe umăr; l-am alungat cu mâna și a picat taman în flacăra lumânării. Până s-apuc eu să mă mișc, se și mistuise. Știam că e semn rău și că-mi aduce nenorocire – n-aveam nevoie ca cineva să mi-o spună. Și m-a cuprins un tremurat, de era cât pe-aci să-mi cadă țoalele de pe mine. M-am sculat și am ocolit de trei ori scaunul, făcându-mi cruce de fiecare dată. Apoi mi-am legat c-un capăt de ață o șuviță de păr, ca să alung vrăjitoarele. Dar nu prea aveam eu încredere în chestia asta. Asemenea vrăji are rost să le faci când pierzi o potcoavă găsită, pe care voiai s-o atârni deasupra ușii, dar n-am auzit încă pe nimeni să spună că în felul ăsta ai putea scăpa de ghinion, după ce-ai omorât un păianjen.

Tremurând de frică, am luat din nou loc și mi-am scos luleaua. Acum nu era pericol să afle văduva, fiindcă în toată casa lumea dormea. După ceva vreme, am auzit cum bate orologiul târgului – bang! bang! – de douăsprezece ori, apoi s-a lăsat din nou tăcerea, mai adâncă decât înainte. Dar în curând am auzit trosnind o creangă undeva în desișul copacilor – ceva se mișca pe-acolo. Am stat nemișcat și am ascultat. Cu greu aud de jos un mieunat. Nemaipomenit! Am mieunat și eu încetitor de tot, am stins lumânarea și am sărit de pe fereastră pe acoperișul șopronului. De-acolo m-am lăsat în jos și am luat-o târâș printre copaci. Știam că îl voi găsi acolo așteptându-mă, pe Tom Sawyer.

CAPITOLUL II

Plecarea pe furiș de acasă – Banda lui Tom Sawyer – Planuri de viitor

Încercând să nu fim auziți de nimeni, ne-am furișat către marginea grădinii văduvei, pe o alee pierdută printre copaci, aplecându-ne ca să nu ne lovim cu capul de crengi. Dar când treceam prin fața bucătăriei, m-am împiedicat de o rădăcină și am căzut cu zgomot. Ne-am ghemuit la pământ, ținându-ne răsuflarea. Jim, care era negrul cel mare al domnișoarei Watson, stătea în pragul bucătăriei – îl vedeam bine, fiindcă în spatele lui ardea o lumină. S-a ridicat și s-a uitat în jur cu atenție, apoi a strigat:

— Cine-i acolo?

A stat nemișcat câteva momente și a ascultat, apoi a pornit cu grijă și s-a oprit chiar lângă noi. Era atât de aproape, încât îl puteam atinge cu mâna. N-am scos nici un sunet și am stat așa nu știu câte minute, pe deasupra mai eram și lipiți unul de altul. Simțeam că mă mănâncă ceva în jurul gleznei, dar nu-ndrăzneam să mă scarpin. Pe urmă a început să mă mănânce urechea, apoi spinarea. Credeam că am să mor dacă nu mă scarpin. Din acea clipă mi-am dat seama că atunci când nu se cuvine să te scarpini sau să faci ceva, pentru că te afli într-un loc respectabil, atunci te apucă și mai rău.

Într-un final, Jim spuse:

— Hei, cine-acolo? Unde ești? Sunt sigur c-am auzit ceva. Las' că știe Jim ce-i de făcut! Stau aici pân-aud din nou zgomotul!

Apoi se așeză pe pământ, alături de noi. Se rezemă de un trunchi de copac și-și întinse picioarele, mai-mai să mă atingă. Acum începu să mă mănânce nasul așa de tare, că

LBRIS

We know
books

MARK TWAIN

PRINȚ ȘI CERȘETOR

BUCUREȘTI, 2018

Cuprins

Capitolul 1	
Nașterea prințului și a cerșetorului.....	3
Capitolul 2	
Primii ani din viața lui Tom.....	4
Capitolul 3	
Întâlnirea lui Tom cu prințul.....	9
Capitolul 4	
Problemele prințului.....	17
Capitolul 5	
Tom ridicat la rang înalt.....	21
Capitolul 6	
Tom învață să se poarte.....	29
Capitolul 7	
Prima cină regală a lui Tom.....	37
Capitolul 8	
Dispariția sigiliului.....	41
Capitolul 9	
Serbarea de pe fluviul Tamisa.....	44
Capitolul 10	
Neplăcerile adevăratului prințului.....	47
Capitolul 11	
La Guildhall.....	56
Capitolul 12	
Prințul și salvatorul său.....	61

Capitolul 13	
Dispariția prințului.....	72
Capitolul 14	
Regele a murit, trăiască regele!.....	77
Capitolul 15	
Regele Tom.....	88
Capitolul 16	
Masa de gală.....	100
Capitolul 17	
Fu Fu cel dintâi, regele zurlilor.....	103
Capitolul 18	
Prințul și pușlamalele.....	114
Capitolul 19	
Regele printre țărani.....	121
Capitolul 20	
Prințul și singuraticul.....	126
Capitolul 21	
Hendon eliberatorul.....	132
Capitolul 22	
Trădarea.....	136
Capitolul 23	
Prințul întemnițat.....	142
Capitolul 24	
Fuga din închisoare.....	146
Capitolul 25	
Hendon Hall.....	150

LIBRIS | We know
Renegat.....158
books.....

Capitolul 27
Viața în închisoare.....163

Capitolul 28
Jertfa.....173

Capitolul 29
Drumul spre Londra.....177

Capitolul 30
Evoluția lui Tom.....179

Capitolul 31
Ceremonia recunoașterii regale.....181

Capitolul 32
Încoronarea.....186

Capitolul 33
Edward, regele Angliei.....197

Epilog.....204

Capitolul 1 Nașterea prințului și a cerșetorului

În vechiul oraș al Londrei, într-o zi de toamnă, pe la mijlocul secolului al XVI-lea, se naștea într-o familie săracă un copil nedorit de nimeni, pe nume Tom Canty.

Și tot în aceeași zi, se naștea un alt băiat englez, pe nume Edward Tudor, dar într-o familie bogată, care-l dorea nespuse de mult. De fapt, toată Anglia îl dorea și-l aștepta, încât acum când sosise, poporul era nebun de fericire. Toată lumea sărbătorea pe stradă, dansa și chiuia. Oameni care nu se cunoșteau, acum se îmbrățișau și se sărutau pe stradă. Și așa au ținut-o zile și nopți în șir; ziua, Londra era un adevărat spectacol; la balcoane fluturau steaguri colorate, pe străzi mășăluiau fanfare, iar noaptea vedeai la fiecare colț de stradă focuri de tabără. Toată Anglia vorbea de noul născut, Edward Tudor, Prințul de Wales, care acum dormea în satin și mătase și care n-avea nici cea mai mică idee despre toată această agitație și nici despre doamnele și domnii care aveau grijă de el.

Însă nimeni nu vorbea despre celălalt copil, Tom Canty, înfășat în zdrențe, în afară de săraca lui familie, pe care o tulburase venirea lui pe lume.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TWAIN, MARK

Prinț și cerșetor / adaptare după Mark Twain ;
 de Andreea Șerbănescu. - București : Astro, 2011

ISBN 978-606-8148-03-8

I. Șerbănescu, Andreea (adapt.)

821.111(73)-31(0.046.6)=135.1

Editura ASTRO
 Str. Iacob Negruzzi, nr. 37A,
 Sector 1, București
 Tel. / Fax: 021 223 04 51

Comenzi la:
www.cartea-mea.ro
www.cartescolara.ro
www.depozit-de-carti.ro
www.pro-librarie.ro

© Toate drepturile asupra ediției de față sunt rezervate exclusiv
 Editurii Astro.

Trecem peste câțiva ani.

Londra avea acum o mie cinci sute de ani și era considerat un oraș mareț pentru acele vremuri. Avea o sută de mii de locuitori, însă după unii, mult mai mult. Străzile erau strâmte, neîncăpătoare și foarte murdare, mai cu seamă unde locuia Tom Canty, lângă Podul Londrei. Casele erau construite din lemn, aveau primul etaj mai mare decât parterul, iar al doilea etaj era mai lung și se întindea mult lateral față de primul. Cu cât erau mai înalte, cu atât deveneau mai largi. Scheletele erau făcute din bârne puter-nice, așezate în cruce, fixate cu ipsos și tencuială solidă. Bârnelor erau vopsite în roșu, albastru sau negru, după gustul proprietarului, iar acest lucru conferea caselor un aer pitoresc. Ferestrele erau mici, în formă de romburi și se deschideau în afară, în balamale, precum ușile.

La marginea orașului, lângă Pudding Lane, într-un cartier mizerabil – de altfel și numit „Curtea Gunoaielor” – trăia familia lui Tom. Avea o cameră mică, dărăpănată și sărăcăcioasă și pe deasupra ticsită de o droaie de familii nevoiașe. Familia lui Tom locuia la etajul al treilea și era compusă din mai mulți membri: mama și tatăl lui Tom, ce aveau într-un colț un soi de pat fără saltea, bunica și cele două surori gemene Bet și Nat, ce dispuneau de toată po-deaua și puteau dormi unde doreau. Erau acolo aruncate vreo două zdrențe ce fuseseră în trecut paturi și niște paie putrede, însă nu se puteau dormi pe ele.

Gemenele Bet și Nat aveau cincisprezece ani. Erau niște fete vesele și pașnice, dar murdare, neîngrijite și complet neștiutoare. Mama lor era la fel ca ele. Însă tatăl

și bunica erau doi diavoli cu chip de om. Tot timpul se îmbătau, făceau scandal, înjurau și blestemau pe cine găseau în cale și se luau la bătaie de câte ori aveau ocazia, uneori chiar și între ei. John Canty era hoț, iar mama lui era cerșetoare. Îi trimiteau pe copii la cerșit, însă nu reușiră să-i facă să fure.

Tot în această nefericită casă locuia și un preot bătrân, pe nume Andrew, tare sufletist, pe care regele îl alungase și-i dăduse o biată pensie de câțiva gologani. Acesta obișnuia de multe ori să ia copiii lângă el și să-i învețe tot felul de lucruri bune.

Părintele Andrew îl învăța pe Tom să scrie și să citească și chiar puțina latină pe care o știa. Ar fi vrut să facă același lucru și cu surorile lui, însă ele îl refuzară de teama că prietenele lor vor râde de ele.

Întreaga Curte a Gunoaielor era o adunătură de nemer-nici și ticăloși. Scandalurile și bețiile erau lucruri obișnuite acolo, fie că era zi sau noapte. Să ai capul spart era ceva normal, ca și lipsa mâncării. Cu toate acestea, Tom nu era un copil nefericit. Ducea o viață grea, dar nu realiza acest lucru, pentru că el bănuia că așa trebuie să fie viața, alta mai bună nu cunoștea. Seara, când ajungea acasă cu mâna goală, știa că prima dată va fi înjurat și bătut de tatăl său, apoi mult mai rău de bunica sa; știa că peste noapte mama sa, flămândă și ea de altfel, va veni la el cu o coajă de pâine ascunsă special pentru el, chiar dacă uneori era prinsă de bărbatul ei și snopită și ea în bătaie.

Însă Tom se vedea fericit, în special vara. Cerșea atât cât să rămână în viață, căci pedepsele împotriva cerșetoriei era foarte aspre. Cea mai mare parte din timp și-o petrecea ascultând frumoasele legende și povești ale părintelui Andrew despre regi și regine, uriași și zâne, castele fermecate și prințese în rochii strălucitoare. Gândurile lui se îndreptau mereu către ele, iar noaptea, când nu reușea să

adoarmă pe acele resturi de paie, flămând și plin de vânătaie, își imagina că este un prinț ce trăiește fără nicio grijă, într-un palat regal. Cu timpul ajunse să aibă o dorință ce-l urmărea zi și noapte, aceea de a vedea cu ochii lui un prinț adevărat. O dată chiar le destăinui acest lucru tovarășilor lui de pe maidan, dar aceștia râseră de el, așa că Tom preferă să păstreze visul numai pentru el.

Deseori citea din cărțile vechi ale părintelui și-l ruga să-i explice și să-i spună cât mai multe. Cu timpul, aceste lecturi îl transformară vizibil. Pentru că personajele din cărți erau niște oameni minunați, Tom ajunse să fie nemulțumit de felul în care arată, de hainele murdare și zdrențuite. Acum voia să fie curat și mai bine îmbrăcat.

În continuare îi plăcea să se joace în noroi, însă acum se arunca în râul Tamisa nu doar pentru distracție, ci și pentru a se spăla, pentru că numai așa putea face acest lucru.

Tom mereu găsea ceva interesant de văzut prin Maypoole și prin târguri; alături de restul oamenilor din Londra a avut ocazia să vadă câte o paradă militară, atunci când vreun nefericit era dus în lanțuri spre Turn, pe jos sau cu barca. Odată a văzut-o pe sârmana Anna Askew și încă trei bărbați arși pe rug în Smithfield și pe fostul episcop rostind o predică neinteresantă pentru el.

Viața lui Tom deveni din ce în ce mai interesantă și mai plăcută, și asta datorită celor citite de el. Visele lui despre prinți începură să-și pună amprenta asupra comportamentului lui. Tom începu să se poarte precum un prinț, deveni politicos și ceremonios, spre amuzamentul, dar și admirația tovarășilor lui. Deveni autoritar cu tinerii din jurul lui, iar aceștia începură să-l respecte și să-l privească ca pe o ființă superioară.

Știa multe lucruri și era foarte înțelept, dar și extrem de serios. Băieții mai mici începură să îl imite în fața

părinților lor, așa că aceștia îl vedeau ca pe o ființă deosebită, extraordinară. Oameni maturi veneau la Tom pentru a-i cere sfaturi sau pentru a-și rezolva diverse probleme și erau foarte uimiți de istețimea lui.

Ajunsesse un adevărat erou, respectat și admirat de toți cei ce-l cunoșteau, în afara familiei sale, care nu vedeau nimic ieșit din comun la el.

În secret, după un timp, Tom își organizează o curte regală. El era prințul, iar tovarășii lui cei mai buni erau curteni, sfetnici, lorzi, și familia regală. În fiecare zi se desfășurau adevărate ceremonii, împrumutate de Tom din cărțile lui de povești. Micul prinț dădea decrete pentru armatele și flotele imaginare. După care, în hainele lui rupte, pleca să cerșească câțiva bănuți, mâncă amărâta lui coajă de pâine, își încasa bătaia și înjurăturile de zi cu zi, apoi se întindea pe paiele lui putrede și se cufunda în visele lui.

Însă dorința lui de a vedea un prinț adevărat devenea pe zi ce trece mai puternică.

Într-o zi posomorâtă de ianuarie, Tom umbla la cerșit desculț și înghețat, hoinărind fără nicio nădejde în sus și-n jos pe lângă Mincing Lane și Little East Cheap. Se trezi în fața unei vitrine cu plăcintă cu carne și cu alte astfel de bunătăți; el le considera niște delicatese, potrivite doar pentru îngeri, pentru că Tom nu avusese niciodată ocazia să le guste.

Ploua mărunț, iar cerul era întunecat. Seara, Tom ajunse acasă ud leorcă, înfometat și obosit, încât până și bunica și tatăl său observară înduioșați – atât cât puteau ei – acest lucru. Așa că, nu-i dădură decât câteva palme și-l trimiseră la culcare.

Un timp, Tom nu putu adormi din cauza foamei și a durerii, dar și din cauza scandalurilor din casă. Până la urmă, gândurile lui își luară zborul către târâmurile fermecate și adormi în compania prinților îmbrăcați în haine

LBRIS

We know
books

Mark Twain

Un yankeu la curtea
regelui Arthur

Traducere de
IOANA SOROCEANU

BUCUREȘTI, 2018

CUPRINS

Prefață / 3
Cuvânt lămuritor / 4
POVESTEA NECUNOSUTULUI / 7

<i>Capitolul I</i>	Camelot / 11
<i>Capitolul II</i>	Curtea Regelui Arthur / 13
<i>Capitolul III</i>	Cavalerii Mesei Rotunde / 19
<i>Capitolul IV</i>	Sir Dinadan Mucalitul / 24
<i>Capitolul V</i>	Inspirația / 27
<i>Capitolul VI</i>	Eclipsa / 33
<i>Capitolul VII</i>	Turnul lui Merlin / 39
<i>Capitolul VIII</i>	Jupânul / 45
<i>Capitolul IX</i>	Turnirul / 50
<i>Capitolul X</i>	Începuturile civilizației / 56
<i>Capitolul XI</i>	Yankeul în căutarea aventurilor / 60
<i>Capitolul XII</i>	Tortură lentă / 68
<i>Capitolul XIII</i>	Oameni liberi / 72
<i>Capitolul XIV</i>	Stăpâne, păzea! / 80
<i>Capitolul XV</i>	Povestea lui Sandy / 84
<i>Capitolul XVI</i>	Morgan Le Fay / 92
<i>Capitolul XVII</i>	Un ospăț regal / 100
<i>Capitolul XVIII</i>	În temnițele Reginei / 108
<i>Capitolul XIX</i>	Meseria de cavaler rătăcitor / 119
<i>Capitolul XX</i>	Castelul Căpcăunului / 122
<i>Capitolul XXI</i>	Pelerinii / 129
<i>Capitolul XXII</i>	Izvorul Sfânt / 141

<i>Capitolul XXIII</i>	Refacerea fântânii / 152
<i>Capitolul XXIV</i>	Un magician rival / 160
<i>Capitolul XXV</i>	Examinarea / 171
<i>Capitolul XXVI</i>	Primul ziar / 183
<i>Capitolul XXVII</i>	Yankeul și Regele călătoresc incognito / 193
<i>Capitolul XXVIII</i>	Pregătirea regelui / 202
<i>Capitolul XXIX</i>	Coliba cu variolă / 206
<i>Capitolul XXX</i>	Tragedie la conac / 213
<i>Capitolul XXXI</i>	Marco / 223
<i>Capitolul XXXII</i>	Înjosirea lui Dowley / 230
<i>Capitolul XXXIII</i>	Economie politică în secolul al VI-lea / 236
<i>Capitolul XXXIV</i>	Yankeul și regele vânduți ca sclavi / 248
<i>Capitolul XXXV</i>	Un incident șocant / 260
<i>Capitolul XXXVI</i>	O întâlnire pe-ntuneric / 267
<i>Capitolul XXXVII</i>	O situație îngrozitoare / 271
<i>Capitolul XXXVIII</i>	Sir Launcelot și cavalerii ne vin în ajutor / 278
<i>Capitolul XXXIX</i>	Lupta yankeului cu cavalerii / 281
<i>Capitolul XL</i>	Trei ani mai târziu / 291
<i>Capitolul XLI</i>	Anatema / 299
<i>Capitolul XLII</i>	Război! / 303
<i>Capitolul XLIII</i>	Bătălia de pe fâșia de nisip / 316
<i>Capitolul XLIV</i>	Post-scriptum de Clarence / 330
	Post Scriptum. Final de M.T. / 332

M-am așezat lângă foc studiindu-mi cu atenție comoara. Prima parte a sa, cea mai voluminoasă, era un pergament îngălbenit de vreme. Am observat, în special, o pagină și am constatat că era un palimpsest¹ Sub scrisul vechi și neclar al istoricului yankeu se vedeau urmele unei caligrafii mult mai vechi și mai neclare, cuvinte și propoziții în latină, în mod clar fragmente din vechi legende ale călugărilor. M-am dus la locul indicat de necunoscut și am început să citesc cele ce urmează:

POVEȘTEA TĂRÂMULUI DISPĂRUT

Capitolul I Camelot

— Camelot, Camelot! tot repetam în sinea mea. Nu-mi amintesc să fi auzit vreodată acest nume. O fi numele ospi-ciului, probabil.

Era un peisaj vărativ, delicat și odihnitor, minunat ca un vis și singuratic ca o zi de duminică. Aerul era plin de mireasma florilor, de bâzâitul insectelor și de ciripitul păsărilor; și nu erau nici oameni, nici căruțe, nimic din tumultul vieții, absolut nimic nu se petrecea. Drumul consta în principal, dintr-o cărare șerpuită, ici-colo cu urme de copite în ea și vagi urme de roți de-o parte și de alta a ierbii, roți care aveau șina cât latul palmei.

În momentul acela o fetiță frumoasă, de vreo zece anișori, cu o cascadă de păr auriu curgându-i pe umeri, se apropie. În jurul capului purta o coroniță de maci roșii ca focul. Era cea mai drăgălașă ținută pe care o văzusem vreodată. Pășea nepăsătoare, cu inima împăcată, liniștea reflectându-se pe chipu-i nevinovat. Circarul nu i-a acordat nici cea mai mică atenție; nici măcar nu părea s-o fi văzut. Iar ea nu părea deloc surprinsă de ciudata creatură, de parcă ar fi văzut-o în fiecare zi. Trecu pe lângă el la fel de indiferentă ca și cum ar fi trecut pe lângă niște vaci; dar când s-a ntâmplat să dea cu ochii de mine atunci s-a petrecut schimbarea! Își ridică mâinile spre cer și rămase încremenită; cu gura căscată, cu ochii holbați și înspăimântați, era imaginea curiozității uimite amestecate cu frică. Și rămase-n contemplare, într-un soi de fascinație buimacă, până am cotit-o spre pădure și ne-a pierdut din ochi. Faptul de a fi fost mai surprinsă la vederea mea decât a celuilalt om, era prea mult pentru mine; nu mai pri-

¹ Pergament sau papyrus de pe care s-a sters scrierea inițială pentru a se putea utiliza din nou și pe care se văd urmele vechiului text.

cepeam nimic. Că părea să mă considere pe mine o apariție, trecând cu vederea propriile-i calități, a fost un alt lucru derutant, dar și o etalare a generozității, surprinzătoare pentru cineva de vârsta ei. Iată un lucru la care merită să reflectezi. Parcă eram într-un vis.

Pe măsură ce ne apropiam de oraș începură să apară semne de viață. Ici și colo treceam de câte o colibă dărăpănată, cu acoperiș de paie și ogoare mici și petice de grădină necultivate. Existau și oameni; bărbați vânjoși, cu părul lung, aspru și nepieptănat care le atârna pe chip, făcându-i să arate ca niște animale. Și ei, și femeile, în general, purtau niște acoperăminte aspre, făcute din câlți care le ajungeau mai jos de genunchi, și un fel de sandale grosolane; mulți purtau o zgardă de fier. Băieții și fetițele erau despuiți, dar nimănui nu părea să-i pese. Toți acești oameni se holbau la mine, vorbeau despre mine, alergau în colibe și-și scoteau familiile afară să caște gura la mine, dar nimeni nu părea să-l observe pe tovarășul meu exceptând plecăciunile lor umile, la care nu primeau niciun răspuns pentru efortul lor.

În oraș era un număr mare de case de piatră, fără ferestre, risipite pe coclauri printre bordeiele de stuf; străzile erau niște biete alei întortocheate și nepietruite; haite de câini și copii despuiți se jucau în soare, însuflețiți și zgomotoși; porcii hoinăreau și râmau satisfăcuți, iar o scroafă zăcea într-un noroi urât mirositor, chiar în mijlocul străzii principale, alăptându-și familia. În depărtare se auzea un sunet de muzică militară; se auzea din ce în ce mai aproape, tot mai aproape și, curând, își făcu apariția o trupă impresionantă de călăreți falnici, cu căști împodobite cu panase, cu zale scânteietoare, cu flamuri fluturând, cu jiletci¹ și valtrapuri² bogat împodobite și cu sulițe poleite. Prin noroi, printre porci și copii dezbrăcați, printre câini multumiți și colibe sărăcicioase și-au continuat curajos drumul, și noi în urma lor. I-am urmat pe o uliță întortocheată, apoi pe alta, în urcuș, mereu în urcuș,

¹ Vestă

² Pătură de postav sau de alt material, împodobită cu diferite cusături, care se pune pe spinarea calului sub șa.

până când, într-un final, am atins înălțimea răcoroasă pe care ședea mărețul castel. Îndată se auzi un schimb de chemări din trâmbițe; apoi s-au dus tratative cu cei de pe zidurile cetății, unde soldații, cu coif și zale, patrulau în sus și-n jos, cu halebarda¹ la umăr, sub flamuri fluturând și cu silueta grosolană a unui dragon deasupra lor. Apoi porțile cele mari au fost larg deschise, podul a fost coborât, iar căpetenia călăreților intră pe sub arcadele încruntate; și noi, urmându-l, ne-am trezit într-o curte mare, pietruită, cu turnuri și turnulețe înălțându-se spre cerul albastru, pe toate cele patru laturi; și în jurul nostru continuau descălecatul, salaturile și ceremonialele, alergatul încoace și-ncolo, parada veselă și amestecul de culori, în concluzie, o plăcută agitație, larmă și învălmășeală.

Capitolul II Curtea Regelui Arthur

De cum s-a ivit ocazia m-am tras deoparte și am bătut pe umăr pe un om de rând zicându-i pe un ton insinuant și confidențial:

— Prietene, fă-mi o favoare: spune-mi, vii dintr-un ospițiu, ori ești doar în vizită?

Mă privi prosteste și-mi zise:

— Sfântă Fecioară, cinstite domn, așa-ți las impresia?

— Cam pe-acolo, am zis; Socotesc că ești un pacient.

M-am depărtat, chibzuind, luând seamă la orice trecător cu mintea-ntreagă ce-ar fi putut să-mi apară-n cale și să mă dumirească. Socotind c-am dat peste unul, l-am tras deoparte și i-am șoptit la ureche:

¹ Armă medievală în formă de lance cu un vârf de fier ascuțit, prevăzut pe o parte cu o secure, iar pe partea opusă cu un cârlig.

— Dac-aș putea să-l văd pe șeful pazei o clipă, doar o clipă.

— Te rog, nu mă ține!

— De la ce să te țin?

— Nu mă face să întârzii, dacă-ți place mai mult cuvântul acesta.

Apoi continuă să spună că era ajutor de bucătar și că nu putea sta la bârfe acum, dar ar face-o cu plăcere altădată, căci tare-ar dori să știe de unde-mi luasem hainele. Pe când se depărta, îmi arătă cu degetul și-mi spuse că se afla cineva destul de liber pentru ce-mi propusesem acolo, care, de altminteri, mă și căuta. Era un băiețandru vioi și slăbuț, în niște colanți de culoarea creveților, care-l făceau să arate ca un morcov bifurcat. Restul veșmintelor erau din mătase albastră, dantele delicate și volane; avea niște bucle lungi, blonde, și purta o beretă din satin roz, cu pene, lăsată elegant pe o ureche. După înfățișare părea binevoitor; după umblet părea mulțumit de sine. Era frumușel de pus în ramă. Sosi și mă măsură din cap până-n picioare cu un zâmbet și o curiozitate nerușinate; îmi spuse că venise pentru mine și mă informă că era paj.

— Fugi de-aici, am zis, ce-i aia paj? Ai grija pajiștilor, ca să tai frunze la câini?

Fuseam destul de dur pentru că mă enervasem. Ori-cum, nu păru deloc ofensat. Nu părea conștient de faptul că fusese jignit. În timp ce mergeam începu să vorbească și să râdă, vesel și nepăsător, ca băieții, și ne împrietenirăm pe dată. Îmi puse tot felul de întrebări: despre mine, despre hainele mele, dar nu aștepta răspunsul niciodată, sporovăind fără-ncetare, fără să-și dea seama că punea întrebări la care nu aștepta vreodată răspunsul, până când s-a-ntâmpat să menționeze că se născuse la începutul anului 513.

Mă trecură toți fiorii! M-am oprit în loc și-am spus cu o voce stinsă:

— Poate n-am auzit bine. Mai spune o dată și spune rar: ce an era?

— 513.

— 513? Pari mai tânăr! Măi, băiete, sunt un biet străin fără prieteni; fii sincer cu mine. Ești în toate mințile?

Îmi răspunse afirmativ.

— Și toți oamenii ăștia sunt în toate mințile?

Zise că erau.

— Și ăsta nu-i un ospiciu? Adică nu e un loc unde se tratează nebunii?

Zise că nu era.

— Ei, bine, am zis, atunci ori eu sunt nebun, ori ceva la fel de groaznic s-a petrecut. Ia spune-mi, cinstit și sincer, unde mă aflu?

— La curtea regelui Arthur.

Am așteptat o clipă pentru a permite acestei idei să-și croiască drum în mintea mea, apoi am spus:

— Și, conform socotelilor voastre, în ce an ne aflăm?

— Anul 528, ziua de 19 iunie.

Am simțit cum mi se frânge inima de durere și am bolborosit:

— Nu-mi voi mai vedea prietenii niciodată, niciodată. Trebuie să treacă mai bine de 1300 de ani până să se nască.

Nu știam de ce, dar începeam să-l cred pe băiat. Ceva din mine părea să-i dea crezare, conștiința, ați putea spune; însă nu și rațiunea. Îndată rațiunea începu să vocifereze, așa cum era de așteptat. Nu știam cum s-o înduplec pentru că știam că declarațiile oamenilor de acolo nu slujeau la nimic – rațiunea-mi spunea că sunt nebuni și respingea orice alt argument. Dar dintr-o dată m-am lămurit. Știam că singura eclipsă totală de soare din prima jumătate a secolului VI s-a produs pe 21 iunie 528, A. D.¹, pe stil vechi și începuse cu 3 minute după ora 12. Mai știam că nicio eclipsă totală de soare nu trebuia să se producă în ceea ce pentru mine însemna anul current, adică 1879. Deci, dacă în următoarele 48 de ore îmi păstram cumpătul și nu lăsam curiozitatea să mă mănânce de viu, atunci aș fi putut afla cu certitudine dacă băiatul ăsta îmi spunea adevarul sau nu.

¹Anul Domnului.